

# РЕШЕНИЕ

№ 22570

гр. София, 06.11.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,**  
в публично заседание на 28.10.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Геновева Йончева**

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5748** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. Х. Ч. с постоянен адрес в [населено място], район М., [жк], [жилищен адрес] подадена чрез адв. С. Д., срещу Заповед № 1443/23-4332-002773/14.05.2024 г., издадена от Е. И. А. на длъжност мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Жалбоподателят отрича извършителството на нарушението, във връзка с което е приложена ПAM от вида на посочените в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Доводите за незаконосъобразност на акта се поддържат и в с.з. Защитната теза допълнително се обосновава с проведената в съдебното производство почеркова експертиза, според която подписа в талона за изследване не бил на жалбоподателя. Представени са писмени бележки. Претендира се отмяна на обжалвания административен акт и присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът - мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява в съдебно заседание и не се представлява. Не изразява становище

по оспорването.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.05.2024 г. срещу И. Х. Ч. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 1220758 за това, че на посочената дата, в 20:12 часа, в [населено място], [жк], с посока на движение от [улица] А. Д. към ул. В. Р. жалбоподателя управлява лек автомобил О. К. с рег. [рег.номер на МПС], лична собственост, и срещу комплекс Л., поради неправилна маневра движение назад, реализира ПТП в спрелия зад него автомобил Форд Фиеста с рег. [рег.номер на МПС]. При предявената му от контролните органи проверка с техническо средство водачът е отказал. Издаден е талон за медицинско изследване № 0179301 за МБАЛ „Св. А.“, придружен със 7 (седем) броя холограмни стикери.

В АУАН е отразено, че водачът е уведомен за започване на производство за прилагане на ПАМ по ЗДвП. Идентифицирано е допуснатото нарушение на чл. 40, ал. 2, пр. 1 ЗДвП – не наблюдава непрекъснато пътя зад П. при движение на заден ход, както и чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП – водачът отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на алкохол, не изпълнява предписание за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико-лабораторно изследване за установяване на концентрация на алкохол в кръвта. С акта е иззето СУМПС №[ЕИК], СРМПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели с номер С.. Съставен е Протокол за ПТП с № 1925106

Изготвена е докладна записка от отзовалия се на подаден сигнал полицейски служител, в която е посочено, че пристигайки на място е установил водачите на МПС, участващи в ПТП – И. Ч. и Г. Т.. Посочено е, че водачът Ч. е бил във видимо нетрезво състояние. След сигнализиране по съответния ред е пристигнал на място екип на ОПП-СДВР.

Считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, на 14.05.2024 г. ответникът е издал процесната Заповед № 299/23-4332-000514 за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 513з –

6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР за определяне на длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, каквато длъжност заема издателят на оспорената заповед, видно от приложената по делото заповед № 513з-1690/14.02.2024 г.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. Проверяваната заповед съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаването ѝ, обективирани в съставения АУАН с бл. № 1220758 и приобщените с него документи – протокол, декларация от другия участващ в ПТП водач и скица. Подхода на издателя на ПАМ е в съответствие с посоченото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт..

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Неоснователни са доводите за обратното с оглед приетата по делото почеркова експертиза. Вещото лице потвърждава, че подписа в АУАН за нарушител е на жалбоподателя, а в АУАН изрично е отразен издадения по същото време талон за изследване с конкретизация на неговия номер, съвпадащ с приложения по делото, както и лечебното заведение, към което се насочва лицето. При тези данни съдът намира, че жалбоподателят е бил надлежно уведомен за медицинското предписание, каквато всъщност е функцията на медицинския талон.

Друг извод не следва от заключението, според което подписът, положен срещу думите „подпис на проверяваното лице“ е несъпоставим с този на И. Х. Ч. от документите, използвани като сравнителни материали. Вещото лице е изследвало само един от положените в талона три подписа за проверено лице, а жалбоподателят услужливо е стеснил задачите на експертизата. Ето защо и с оглед останалите доказателства по делото, установяващи че лицето е уведомено за медицинското предписание, съдът намира за неоснователни възраженията, основани на редовното съставяне на талона за медицинско изследване. Оплакванията в тази насока съдът намира, че са насочени единствено, за да обслужат защитната теза на страната.

Съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, при съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Т. се придружава от осем стикера с номера, съответстващи на номера на талона за изследване и добавена в края цифра от 1 до 8 (чл. 3, ал. 3). Съгласно чл. 6, ал. 1 от Наредбата талонът се попълва в три екземпляра, като първият се предоставя на водача или се изпраща до лечебното

заведение, в което е настанен, вторият се прилага към акта, съответно протокола, а третият остава за отчет. Единият от стикерите по чл. 3, ал. 3 се залепва на екземпляра от талона за изследване, предназначен за акта, а останалите се прилагат към екземпляра от талона за изследване, който се предоставя на водача. В талона се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на алкохол в кръвта да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване. Съгласно чл. 6, ал. 9 от Наредбата (предишна ал. 8 – ДВ, бр. 81 от 2023 г., в сила от 26.09.2023 г.) отказът на лицето да попълни, подпише или да получи талона за изследване се установява с подписа на един свидетел.

В случая приложеният по делото талон за изследване № 0179301 е редовен от външна страна. Съдържа необходимите реквизити по образец съгласно приложение № 1 към чл. 3, ал. 2 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г., а неизпълнението на медицинското изследване е удостоверено с постъпилото по делото писмо от МБАЛ „Св. А.“.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че като водач на ППС на посочените в АУАН дата, час и място, е отказал да се подложи на проверка за употреба на алкохол. Отказът е надлежно удостоверен с подпис на свидетелите Г. Т. Д. /водачът на другото МПС/ и Е. И. А. /полицейски служител/. Както вече се посочи, освен че е отказал алкохолна проверка с техническо средство, И. Ч. не е изпълнил и предписанието за даване на биологична проба за лабораторно изследване, за което свидетелства постъпилата информация от МБАЛ „Св. А.“.

При тези обстоятелства съдът приема, че са изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Ирелевантни в настоящото производство са причините, поради които жалбоподателят е отказал да бъде проверен за употреба на алкохол. Наред с това, неподкрепени от доказателствата по делото и единствено обслужващи защитната позиция са твърденията за допуснати нарушения при издаването на талона за медицинско изследване.

Проверяваната заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който отказва да бъде проверен за употреба на алкохол, наркотични

вещества или техни аналози, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на жалбоподателя и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие – "до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

Друг извод не следва от издаденото на жалбоподателя наказателно постановление за налагане на административно наказание - глоба. Приложената ПАМ не съставлява административнонаказателна санкция, в каквато насока са твърденията на процесуалния представител на оспорващия. НП се издават от изпълнително-разпоредителни (административни) органи и съставляват правораздавателен акт, с който по повод на сезиране със съставен акт за извършване на административно нарушение и при следване на опростено състезателно производство се решава независимо и самостоятелно административноправен спор и се налага санкция за извършено административно нарушение. Докато заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици, независимо че има отежняващ адресата си ефект. ЗДвП урежда различни видове принуда, с които се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова те не са средство за реализиране на правна отговорност.

С оглед на изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна. Същата е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75 състав,

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Х. Ч. срещу Заповед № 1443/23-4332-002773/14.05.2024 г., издадена от Е. И. А. на длъжност мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: